

17.12.2013

**ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ,
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕ Ο ΣΕΒ ΜΕ ΘΕΜΑ
«ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΜΕ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»**

17 Δεκεμβρίου 2013, Ξενοδοχείο Athens Hilton

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Σας καλωσορίζω σε αυτή την ημερίδα διαλόγου και σας ευχαριστώ για τη συμμετοχή και τη συμβολή σας.

Στην αίθουσα αυτή συναντώνται σήμερα επιχειρηματίες και επιστήμονες – πραγματοποιείται μια συνάντηση της γνώσης και της δράσης. Όλοι εμείς εδώ δεν τρέφουμε αυταπάτες για το πραγματικό μέγεθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο τόπος. Επιμένουμε ωστόσο να κοιτάμε μπροστά, και να στοχεύουμε ψηλά. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι, μετά από 4 χρόνια σκληρής δοκιμασίας, χρειάζεται τώρα να ληφθούν μαζεμένες οι αποφάσεις που ατόνησαν, να προχωρήσουν όλες οι αναγκαίες αλλαγές που μετατέθηκαν. Και, πάνω απ' όλα, να ξεκινήσει η δράση για την επανεκκίνηση της οικονομίας.

Το μονότονο πλέον θρίλερ των ανά τρίμηνο διαπραγματεύσεων με την τρόικα για να πάρουμε τη δόση μας, πρέπει κάποια στιγμή να τελειώνει. Έχουμε βρει στα δανεικά των εταίρων μας ένα σωσίβιο για να μη βουλιάσουμε –αλλά κοντεύουμε να ξεχάσουμε να κολυμπάμε! Είναι υποτιμητικό για το πολιτικό μας σύστημα, αδιέξοδο για την οικονομία μας, ταπεινωτικό για την πατρίδα μας.

Η επίτευξη ενός μικρού έστω πρωτογενούς πλεονάσματος είναι ασφαλώς μια θετική εξέλιξη. Αποτελεί προϋπόθεση για να στερξουν οι εταίροι μας σε μια αναδιάρθρωση που θα μας δώσει μια κάποια ανάσα από το βάρος του δημόσιου χρέους μας, και θα διευκολύνει ίσως την έξοδό μας στις αγορές. Δεν αποτελεί, ωστόσο, από μόνο του εγγύηση για μια βιώσιμη έξοδο από την κρίση. Ακόμα κι

αν επικυρωθεί τον Απρίλιο από τη EUROSTAT, θα είναι βασισμένο στη δημοσιονομική συμπίεση και τη μείωση του βιοτικού μας επιπέδου. Δεν είναι ακόμα ένα **πραγματικό κεκτημένο** της οικονομίας μας –που παραμένει ελλειμματική. Γι' αυτό, άλλωστε, ακόμα και οι πιο αισιόδοξες προβλέψεις για τέλος της ύφεσης το 2014, δεν προσφέρουν καμία ορατή προοπτική για μείωση της ανεργίας.

Κυρίες και κύριοι,

Μετά από τέσσερα πέτρινα χρόνια, με βαρύτατο οικονομικό και ακόμα οδυνηρότερο κοινωνικό κόστος, πετύχαμε να θέσουμε υπό σχετικό έλεγχο τη δημοσιονομική μας κρίση. Παρά ταύτα, όμως, παραμένουμε ουσιαστικά εμείς **όμηροι** και οι Ευρωπαίοι εταίροι μας **παγιδευμένοι** σε ένα πρόγραμμα που:

- Μειώνει συνεχώς το εισόδημα και αυξάνει διαρκώς τους φόρους, διαιωνίζοντας έτσι την ύφεση.
- Αντιμετωπίζει τις δημόσιες επενδύσεις ως δημοσιονομικό και όχι ως αναπτυξιακό εργαλείο.
- Συρρικνώνει το τραπεζικό σύστημα και το καθιστά αδύναμο να στηρίξει την ανάπτυξη.
- Οδηγεί τα ασφαλιστικά ταμεία σε κατάρρευση, αφήνοντας τους ασθενέστερους χωρίς δίχτυ προστασίας.

Η μνημονιακή συνταγή δεν προσφέρει πια λύσεις. Είναι ένα πρόγραμμα που δεν το χρειάζεται πλέον η χώρα μας και δεν δίνει προοπτική στον λαό μας. Και πιστεύω ότι αυτό το γνωρίζουν πλέον και οι Ευρωπαίοι εταίροι μας και το ΔΝΤ, που βρίσκονται όμως σε αμηχανία -πολιτική και οικονομική- για το πως θα αλλάξουν δρόμο.

Φτάσαμε σ' αυτήν την αδιέξοδη κατάσταση για δύο λόγους. Επειδή στα τέσσερα αυτά χρόνια αφήσαμε ουσιαστικά άθικτες, στο βαθύ κράτος, δομές και παθογένειες που μας έριξαν έξω. Κι επειδή αμελήσαμε την αδήριτη ανάγκη για ριζική αναδιάρθρωση της παραγωγικής μας δομής.

Δεν παραγνωρίζω –ουδείς δικαιούται να παραγνωρίζει— τις διαρθρωτικές αλλαγές που έγιναν, που γίνονται. Μόνο που αυτές πρέπει να γίνουν πιο τολμηρές και πιο γρήγορες. Και τα όποια θετικά σημάδια έχουν αρχίσει να φαίνονται, οι όποιες θετικές ενδείξεις υπάρχουν, είναι οιωνοί μιας αβέβαιης αισιόδοξιας που πρέπει να βρει πιο στέρεο έδαφος για να πατήσει –και να καρποφορήσει.

Αγαπητοί φίλοι,

Η πραγματική έξοδος από την κρίση δεν θα έρθει με το πρόγραμμα της τρόικας, όσο μεγάλη πολιτική ανοχή κι αν επιδείξουν οι δανειστές μας, όση αντοχή κι αν επιδείξει ακόμα ο λαός μας. Το περιβόητο φως στην άκρη του τούνελ θα φανεί μόνο αν εμείς αποφασίσουμε να δουλέψουμε σκληρά και σοβαρά για να αναγεννηθεί η παραγωγική βάση της χώρας. Η οικονομία του παρασιτισμού και της αρπαχτής πρέπει να αντικατασταθεί από σίδερα, τσιμέντο και φουγάρα, ώστε να δημιουργήσει δουλειές, παραγωγή και προκοπή. Καλούμαστε να ενώσουμε τη γνώση με το ρίσκο και το κέρδος με την καινοτομία, στην ίδια εξωστρεφή δυναμική. Οι υπεράνθρωπες προσπάθειες κάποιων επιχειρηματικών εστιών που αντέχουν, δεν αρκούν. Χωρίς παραγωγική βάση, μόλις η οικονομία μας πάρει και πάλι μπροστά, τα ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών θα επανεμφανιστούν, οι ανάγκες για δανεισμό θα εκτιναχθούν. Η απαιτούμενη αλλαγή είναι βαθιά, είναι ριζική, είναι καθολική. Και επείγει.

Η πραγματική έξοδος από την κρίση και προς την ανάπτυξη περνάει μόνο από την αναγέννηση της πραγματικής οικονομίας, με αιχμή του δόρατος τη βιομηχανία. Η Ευρώπη των εταίρων μας έχει συνειδητοποιήσει τη σημασία της βιομηχανίας, με την ευρύτερη έννοια του industry. Κι επιχειρεί να πυροδοτήσει μία νέα βιομηχανική επανάσταση για να αναζωογονήσει τη Γηραιά Ήπειρο. Έχει αναγάγει το θέμα της βιομηχανικής πολιτικής σε πρωτεύον για όλη τη χρονική περίοδο μέχρι το 2020. Το Συμβούλιο Κορυφής του Φεβρουαρίου 2014 είναι αφιερωμένο αποκλειστικά σε αυτό το θέμα. Η Ευρώπη επενδύει στη βιομηχανία για να κερδίσει το στοίχημα της ανάπτυξης και της απασχόλησης. Και γι' αυτό η προώθηση αυτής της πολιτικής θα αποτελέσει κυριαρχικό θέμα κατά τη διάρκεια της Ελληνικής Προεδρίας.

Το ερώτημα είναι όμως, εμείς τι κάνουμε; Έχουμε άραγε συμβιβαστεί με την ιδέα μιας Ελλάδας χωρίς εργοστάσια, χωρίς βιομηχανική παραγωγή; Έχουμε αποδεχθεί την αποβιομηχάνιση του τόπου σαν να ήταν γραφτό; Στον δημόσιο διάλογο πάντως η έννοια της βιομηχανικής πολιτικής είναι στα αζήτητα, η μέριμνα για την εθνική βιομηχανία δεν αποτελεί μέρος της οικονομικής πολιτικής. Κι ωστόσο θα έπρεπε να συμπεριλαμβάνεται στους μεγάλους, υπερκομματικούς στόχους. **Γιατί χωρίς επαναβιομηχάνιση, δεν υπάρχει πραγματικό happy end για το ελληνικό δράμα.**

Την εβδομάδα που πέρασε η κυβέρνηση άκουσε το σήμα κίνδυνου που εξέπεμψε ο ΣΕΒ για την απαξίωση του παραγωγικού μας ιστού. Καθίσαμε μαζί με τον πρωθυπουργό και όλους τους αρμόδιους υπουργούς στο τραπέζι για να δούμε πώς θα κερδίσουμε τον χαμένο χρόνο. Η Ευρώπη στρέφεται στην αναγέννηση του βιομηχανικού της ιστού από άλλο, πιο προχωρημένο σε σύγκριση με εμάς σημείο εκκίνησης. Εμείς έχουμε πολλά περισσότερα να

πράξουμε για να λέμε ότι αποκτήσαμε βιομηχανική πολιτική. Στο πλαίσιο αυτό, συμφωνήσαμε να ετοιμαστεί άμεσα ένας **Οδικός Χάρτης** που θα οριοθετεί τις κατευθύνσεις και προτεραιότητες για να συγκλίνουμε με τη βιομηχανική Ευρώπη. Συμφωνήσαμε επίσης στη σύσταση **διϋπουργικής επιτροπής** που θα παρακολουθεί και θα συντονίζει τις πολιτικές αυτές. Στο αμέσως επόμενο στάδιο θα ζητήσουμε την επανίδρυση του **Συμβουλίου Ανταγωνιστικότητας ώστε να μετατραπεί σ' ένα ευρωπαϊκό Competitiveness Board**, με αντικείμενο την επισήμανση των αποφάσεων και πράξεων του συνόλου της δημόσιας διοίκησης που δημιουργούν προσκόμματα στην ανταγωνιστικότητα της εθνικής μας παραγωγής.

Για να συγκλίνουμε με την Ευρώπη στη βιομηχανική πολιτική, έχουν κρίσιμη σημασία οι προτεραιότητες που θα καθορίσουμε. Θέλω να σταθώ στις κυριότερες από αυτές. Είναι αναγκαίο, λοιπόν:

- Να υπάρξει ένα διεθνώς ανταγωνιστικό και διαχρονικά σταθερό φορολογικό σύστημα. Όταν υπέρ-φορολογείται η παραγωγή, η ανάπτυξη γίνεται άπιαστο όνειρο. Ζητούμε τον άμεσο επανασχεδιασμό του συνόλου των φορολογικών διατάξεων με τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα.
- Να επιτευχθεί ένα διεθνώς ανταγωνιστικό κόστος ενέργειας. Με το σημερινό κόστος και με τις στρεβλώσεις που επικρατούν στην αγορά, είναι θαύμα που ακόμη λειτουργούν στη χώρα μας ενεργοβόρες βιομηχανίες. Η κυβερνητική ολιγωρία πρέπει να τελειώνει. Το πρόβλημα έχει αναλυθεί, οι λύσεις έχουν διατυπωθεί –μόνο οι αποφάσεις απουσιάζουν, και πρέπει να ληφθούν άμεσα.
- Να ανοιχτούν, κατά τα διεθνή πρότυπα, νέα κανάλια χρηματοδότησης, ενώ ταυτόχρονα να συνεχίζεται με γοργούς ρυθμούς η διαδικασία ανασυγκρότησης του τραπεζικού μας συστήματος. Η εξάρτηση από σχετικά κρατικά και ημικρατικά σχήματα και μέτρα δεν επαρκεί. Και η συνεχιζόμενη δυσλειτουργία του ΤΧΣ πρέπει να αντιμετωπιστεί.
- Να μειωθεί δομικά η δημόσια δαπάνη με την κατάργηση ή συγχώνευση των άχρηστων δημόσιων οργανισμών και φορέων που διατηρούνται μόνο από πολιτική δειλία. Μόνο έτσι θα γλυτώσουμε επιτέλους από τον δημοσιονομικό βραχνά.
- Να προχωρήσει η πραγματική εξυγίανση των δημοσίων επιχειρήσεων, όπου σήμερα από τη μια γίνονται βήματα για να μειωθούν τα συσσωρευμένα ελλείμματα τους και από την άλλη, σχεδόν κρυφά, δημιουργούνται νέα, διαιωνίζοντας τη δημόσια σπατάλη.
- Να αποκλειστούν οι δημοσιονομικού χαρακτήρα παρεμβάσεις στον ΠΔΕ ώστε να αποτελέσει ξανά επενδυτικό εργαλείο ανάπτυξης.

- Να υιοθετηθούν νέα κριτήρια στην κατανομή των πόρων του ΣΕΣ για την ιδιωτική οικονομία, με στόχο τη χρηματοδότηση ολοκληρωμένων προγραμμάτων εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης των επιχειρήσεων.
- Να καταργηθούν οι γραφειοκρατικοί περιορισμοί στην αδειοδότηση και στη λειτουργία των επιχειρήσεων, που αποτελούν κατά κοινή διαπίστωση ένα από τα πιο μεγάλα εμπόδια στην επένδυση.
- Να ενισχυθεί η εξωστρέφεια με την υποστήριξη των εξαγωγών με κάθε μέσο (μείωση κόστους που οφείλεται σε φόρους ή διοικητικά βάρη, απλοποίηση διαδικασιών, στήριξη της εξαγωγικής προσπάθειας με χρηματοδοτικά εργαλεία, κλπ.)
- Να δημιουργηθεί ένας «ενιαίος χώρος» καινοτομίας, τεχνολογίας και έρευνας μεταξύ επιχειρήσεων, ΑΕΙ και ερευνητικών φορέων, ώστε να ενθαρρυνθεί η καινοτομία.

Αγαπητοί φίλοι,

Το ξαναλέω (για να τ' ακούσουν όλοι, όχι μόνο εσείς...): Το όνειρο της ανάκαμψης και της ανάπτυξης θα γίνει πραγματικότητα μόνο αν στραφούμε αποφασιστικά στην πραγματική οικονομία, αιχμή του δόρατος της οποίας είναι η βιομηχανία. Είναι μια πρόκληση που αφορά όλες τις πολιτικές δυνάμεις και όλους τους παραγωγικούς φορείς. Κι είναι μια απόφαση που πρέπει να πάρουμε τώρα. Είναι θέμα δικής μας θέλησης, δικής μας ικανότητας. **Το στοίχημα της νέας, παραγωγικής Ελλάδας πρέπει να το βάλουμε με τον ίδιο μας τον εαυτό –και να το κερδίσουμε κόντρα στο μέχρι σήμερα καθεστώς.**

Σας ευχαριστώ.